

[Stauning.]

Kategorier af Befolkningen har altsaa ligelig Interesse i en Formindskelse af den Byrde, som denne Erhvervsgren nu er tynget af. Og der er til disse 6 000 Virksomheder knyttet ikke blot Ejerne og deres Familier, men et betydeligt Antal tjenstgørende, hele det store Hotelpersonale, Kelnerpersonale, Køkkenpersonale, med et rundt Tal ca. 40 000 Personer. Det er ingenlunde ligegyldigt, om dette Tal skal formindskes, eller om der er Muligheder for at forøge det.

Det er en bekendt Sag, at den bestaaende Afgift i høj Grad har drevet Forbruget af Spise- og Drikkevarer over til de mere eller mindre lyssky Forretninger, som undrager sig Kontrol, foruden at der selvfølgelig er sket en Forflyttelse fra Hoteller og Restaurationer til Hjemmene, hvor ingen saadan Afgift rammer dem, der bruger deres Penge til Spise eller Drikke. Det synes dernæst at være temmelig urimeligt at paalægge dette Erhverv og dets Udøvere den Byrde, som Skatten er, og som naturligvis bidrager til en Formindskelse af Omsætningen og Beskæftigelsen indenfor Erhvervet, al den Stund det jo paa mange Maader er anerkendte Varer, der omsættes i disse Forretninger, saa anerkendte, at Staten baade paa den ene og den anden Led tager sig Indtægter af de forskellige Erhverv, der er knyttet til Restaurations- og Hotelvirksomheden, og det er klart, at hvis man vil undersøge videre udover de egentlige Udskænnings- og Serveringssteder, hvor mange Personer der er beskæftiget i de Industrier, der er knyttet til Restaurationserhvervet, vil Tallet blive langt større end de nævnte 40 000.

Dertil kommer, som jeg allerede har antydnet, at det utvivlsomt paa Turistlivets Omraade har været i høj Grad til Skade for Landets Interesser, at denne Beskatning fremdeles opretholdes. I talrige Lande har man haft lignende Afgiftsbestemmelser, den Gang de økonomiske Forhold gjorde det i hvert Fald forklarligt, men de allerfleste Lande, praktisk talt alle Lande, har efterhaanden ophævet disse særlige Afgifter paa Restaurationsforbruget, og netop det, at de efterhaanden er bortfaldet i andre Lande, har naturligvis vendt visse Kredses Harme imod Danmark og danske Forretninger og har medført, at Turister i stor Udstrækning lægger Vejen udenom København, hvad der dog ikke kan siges at være en god national Opgave. Det er utvivlsomt, at talrige rejsende, der skal til Sverige eller fra Sverige til sydlige Lande, med Flid undgaar at gøre Ophold

i København, netop fordi man her belaster Forbruget paa Hoteller og Restaurationer paa en saa urimelig og enestaaende Maade, som Tilfældet nu er.

Endelig tør det maaske ogsaa anføres, at denne Skat blev indført under en anden Kroneværdi end den, vi nu har, og netop som et Led i Bestræbelserne for at bøde paa de økonomiske Vanskeligheder, Landet led under gennem de Valutasvingninger, vi var inde i i de paagældende Aar. Nu har vi siden faaet Kronen i Pari, og man har jo hævdet, at alle andre Omkostninger skulde afpasses efter den nye Maalestok; men overfor dette Erhverv har man stadig undladt at tage det Hensyn, som man paa talrige Omraader har taget langt ud over rimelige Grænser. Paa dette Omraade har man overhovedet ikke villet tage Hensyn til Parikronens Genopstaaen, og det vilde dog utvivlsomt være rimeligt at gøre det.

At det drejer sig om betydelige Beløb for Statskassen, er ingen jo blind for, og selv om det principielt vilde være rimeligt helt at ophæve Afgiften med eet Slag, er vi dog ikke heller mere uvidende i mit Parti, end at vi forstaar, at det ikke lader sig gøre saadan pludselig at lade en 14—15 Mill. Kr.s Indtægt falde bort paa een Gang, i hvert Fald ikke let, og vi har derfor til ladt os at forme Forslaget saaledes, at det, der tilsigtes, er en Afvikling, som i det højeste skulde strække sig over 5 Aar, idet man skulde begynde med at nedsætte Afgiften til 8 pCt. og derefter lade den falde med 2 pCt. hvert Aar, saa den med Udgangen af Juni 1933 helt skulde bortfalde. Det er ikke, fordi vi mener, at det er det eneste rigtige at gøre Afviklingen saa lang. Rigtigere vilde det utvivlsomt være at foretage denne Lettelse betydeligt hurtigere; men det vil for den Sags Skyld heller ikke være udelukket, hvis de økonomiske Forhold skulde tillade en hurtigere Afvikling.

I øvrigt er Afgiften allerede faldet af naturlige Grunde, og dette viser til en vis Grad Berettigelsen af de Klager, der lyder fra Erhvervets Udøvere, idet man eksempelvis i 1924 var oppe paa et Afgiftsbeløb af over 20 Mill. Kr., medens man for 1928 var nede paa 14 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. En meget betydelig Indskrænkning har altsaa af sig selv fundet Sted i denne Afgift, men i en saadan Grad, at store Dele af denne Erhvervsgren ogsaa virkelig har følt det som en ret katastrofal Tilstand. At det ikke alene er Afgiften, der virker her, skal jeg gerne medgive, thi hele den økonomiske Udvikling, som har fundet Sted, navnlig i de sidste Par Aar, i hvilke man med Flid